

Guanyadora categoria jove: Respira
Guanyadora: Laia Monsalve Albiol (Pseudònim: La Lluna)

Plink, plink, plink.

Cada so que produïen les gotes de llet quan queien, una a una lentament, al petit contenidor de cristall connectat al seu pit amb una espècie d'arèola de silicona i que la feia sentir com una vaca, com una màquina que treia llet en demanda, cada so, per petit que fora, se li clavava al cervell com si de tortura xinesa de l'aigua es tractés.

Els roncs del seu home, tant caòtics com estridents pareixien càntics de tranquil·litat. Amb cada ronc, amb cada gota de llet notava com es desequilibrava més i més. El seu home, amb els seus roncs l'estava refregant com dormia, tan plàcidament, tant home, tan tranquil. Ni se n'havia adonat quan ella s'havia alçat uns quinze minuts abans amb un dolor esquinçador, com si metall calent mateix li volgués sortir dels mugrons.

Silenciosament, s'havia alçat i havia anat al bany. En posar-se davant de l'espill i en haver-se alçat la camiseta, va sentir calfreds a l'esquena, uns pits, grans, plens i amb taques vermelles semblaven a punt d'explotar. El dolor era tan intens que, quan per fi va sortir la llet uns minuts després, va recuperar l'alè.

Mentre continuava deixant que la màquina fes el seu treball, pensava en el bebé que dormia a l'habitació del costat de la seva. Tenia nom, és clar, però si es parlava a ella a soles mai no es referia a la xiqueta pel seu nom. Ella era el bebé.

Havia sigut el bebé tot l'embaràs, ja que no van elegir un nom fins al moment que la van veure. I quan la va veure per primera vegada no li va vindre al cap cap nom dels que hi tenien pensats. No era una Alba, tampoc tenia cara de Laura, ni molt menys de Mar.

Amb un intent de somriure, va assentir amb el cap quan el seu home va suggerir el nom d'Anna. Anna era un dels primers noms que havien pensat, per l'àvia d'ell. No es va oposar, per a què? És un nom ben bonic, però tampoc tenia cara d'Anna. Mirant-la bé, no tenia cara de res. Era el bebé.

Quan estava embarassada li parlava tota l'estona, s'imaginava tenir-la al braç, gronsar-la fins que s'adormís, cantar-li com li havia fet la seva àvia a ella. Però quan per fi la va tindre al braç l'única cosa que va sentir eren unes immenses ganes de plorar i por, molta por.

S'havia llegit tots els llibres de maternitat possibles, s'havia vist totes les pel·lícules, vídeos de *YouTube*, i havia parlat amb amigues que havien tingut fills. Totes deien que eixe seria el moment més feliç de la seva vida:

- "Sentir a la persona que t'ha acompanyat durant nou mesos al teu ventre als teus braços és indescriptible" li havia dit una vesprada una amiga.

- "No vas tindre por que et cauria?" va bromejar.

Havia sigut fàcil fer la broma aquella solejada vesprada de primavera, assegudes tranquil·lament a la terrassa d'un bar qualsevol, però, tan prompte li van posar a la xiqueta al braç per a alletar-la va esclatar a plorar.

"Traieu-me-la de sobre, traieu-me-la!" va cridar entre sanglots. El bebé va esclatar a plorar també.

La infermera es va afanyar a llevar-li la xiqueta del damunt.

"Què passa?" li va preguntar el seu home, alarmat.

"No puc, no puc fer-ho"

El seu home va intercanviar una mirada estranyada amb la infermera "Bé, tranquil·la aquestes coses porten temps."

Estava reaccionant de manera exagerada i ho sabia, el cas és que no sabia per què ho feia. La repulsió, i és que no hi havia una altra paraula per descriure-ho, que li donava la seva filla l'aterria. L'aterria quan plorava i quan no plorava, quan la mirava i pensava que no tenia cara de res.

L'aterria tot això, però la cosa que més por li donava era el fet que, en el fons, no volia a la seva filla com les altres mares. Les altres mares vestien als seus fills cada dia i els treien a passejar. Els bebés de les altres mares mai tenien el bolquer brut o la casa tan desordenada com la seva, i, per descomptat, les altres mares van sentir un amor, una connexió immediata amb els seus bebés. I ella no l'havia sentit.

El so que van fer les últimes gotes de llet que van caure al recipient, li va fer saber que ja havia acabat. Com de costum, tan bon punt va treure la màquina, una onada d'alleujament es va estendre pel seu cos.

Lenta i sense fer soroll, va posar la llet en una bossa de plàstic i a la nevera. Després, tan ràpid com va poder, va rentar la màquina i la va deixar eixugar allà, al costat dels plats.

Després d'això, va entrar a l'habitació de la seva filla, en silenci, per no despertar-la, i en silenci la va mirar dormir. Quan dormia tranquil·la era quan tenia més por i quan la puta pregunta sorgia del no-res:

"Respira?"